

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra DEN VANVITTIGE. (Alexander Petøfi.)

Citation: Aakjær, Jeppe: "Digte 1908-1918. - 1918", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 234. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-idm139850573202464/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

dog nej, de Næsen skal beholde
saa de mit raadne Lig skal lugte,
indtil de selv af Stanken brister.
Ha, ha, ha!

Men hvor begrov man mig? I Afrika.
Det var mit Held,
thi en Hyæne grov mig op igjen.
Det Dyr, det var min eneste Veigjører,
og det har jeg bedraget.
Det vilde nemlig mine Knokler gnave,
istedetfor saa gav jeg det mit Hjærte,
som var saa besk, at det krepered af det.
Ha, ha, ha!

Ak ja, saa gaar det hver
som øver godt mod andre.
Thi hvad er Mennesket?
„En Blomst,“ — saa hedder det, —
„som har sin Top i Himlen.“
Det er ej sandt!
Nej, Mennesket det er en Urt
som sine Rødder dybt i Helved slaar.
Det var en Vismand som mig dette lærte;
— en Taabe var han, thi af Sult han døde.
Hvi stjal han ej? Hvi røvede han ikke?
Ha, ha, ha!

Dog hvorfor ler jeg som en Forrykt?
Jeg skulde hel're græde.
Ja, græde for den Slægt, der er saa ond.
Gud græder ofte fra den høje Sky
i Anger over, at han skabte den.
Dog hvad kan alle Himlens Taarer hjælpe?
De falder til vor Jord, den søkle Jord,
og Mennesket dér sætter Foden paa dem,
og saa — hvad bli'r der af dem?
Hvad bliver der af Himlens Taarer? — Snavs.
Ha, ha, ha!